

Hồi thứ hai mươi chín

Thiên hạ đệ nhất

Ai ai cũng cởi mở tâm tình. Hiện tại họ vẫn còn ở tại tuyệt địa, nhưng đã có dương quang, mà dương quang thì gây hy vọng chứa chan! Ai ai cũng vui, chỉ trừ nàng. Nàng nấp mình sau một mô đá, ngồi thu hình, vuông khăn bao mặt vẫn còn. Chừng như nàng sợ ánh sáng. Không lẽ nàng không còn năng lực tiếp thọ ánh sáng?

Hồ Thiết Hoa nhìn nàng, bật cười lạnh, hỏi:

- Một con người nếu không làm điều chi trái lương tâm, thì khi nào lại dẫu mặt dẫu mày, cô nương nghĩ có phải vậy không?

Trương Tam can thiệp ngay:

- Người nói gì? Người muốn ám chỉ ai?

Hồ Thiết Hoa vẫn giữ nụ cười lạnh:

- Ta ám chỉ ai, tự nhiên người hiểu.

Trương Tam cười hì hì:

- Thì ra người ghen. Ghen, không ai cấm, nhưng đừng ghen sai ghen lầm là được.

Hồ Thiết Hoa hừ một tiếng:

- Cái miệng của người hể mở ra là đánh rắm.

Trương Tam cười lớn hơn:

- Thì ra, người ta đánh rắm bằng lỗ miệng. Còn người thì nói năng lỗ tròn.

Mọi người đều cười. Chỉ có nàng, nàng khóc.

Hồ Thiết Hoa lạnh giọng:

- Khóc thì khóc lớn lên đi, hoặc cười thì cười lớn lên đi, có vậy cái sống mới đầy đủ ý vị.

Trương Tam gắt:

- Người ăn nói dè dặt một chút nhé.

Hồ Thiết Hoa sùng sộ:

- Can gì đến ngươi? Ai mượn ngươi dạy khôn?

Trương Tam thở dài:

- Thì ra ngươi không có mắt, như loài dơi.

Hồ Thiết Hoa nổi giận:

- Người nói cái gì?

Trương Tam cao giọng:

- Đáng lẽ ngươi phải nhận ra vị cô nương này là ai rồi mới nổi ghen chứ!

Hắn thở dài, tiếp:

- Thì ra, trên đời này, yêu là cái đáng sợ nhất, khi yêu người ta dám ghen cả bằng hữu, thứ bằng hữu thượng hảo hạng. Khi yêu, người dám đi luôn.

Nàng, là Đông Tam Nương.

Hồ Thiết Hoa chết sững. Mặt y đỏ như gấc. Lâu lắm, y mới mở miệng áp ứng:

- Tại hạ lầm! Tại hạ là kẻ đê tiện nhất trần đời.

Có lỗi, y nhận lỗi ngay. Y đáng quý ở điểm đó.

Trương Tam mỉm cười:

- Kẻ nào nhầm lẫn, người ta có thể mắng, chứ ngươi thì không ai nỡ mắng.

Hồ Thiết Hoa không nghe Trương Tam nói gì, mơ màng lầm nhảm:

- Bật môi lửa, không phải là nàng, thì là ai?

Trương Tam đáp:

- Chính ta cũng chưa hiểu là ai! Biết đâu, chẳng phải là Hoa Chân Chân?

Hồ Thiết Hoa quên mất Hoa Chân Chân. Trong khoảng khắc ngắn ngủi, bao nhiêu việc hải hùng phát sanh, còn ai có tâm tình nghĩ đến người khác? Hà hướng, y đang lên cơn ghen? Lúc ghen thì y còn nghĩ gì nữa?

Cao Á Nam thốt:

- Nhất định không phải Hoa Chân Chân.

Trương Tam tiếp:

- Hay là...

Cao Á Nam chặn liền:

- Nàng ta là hung thủ, khi nào trở lại giúp bọn mình?

Trương Tam hỏi:

- Thế thì hiện giờ nàng ấy ở đâu?

Cao Á Nam đáp:

- Có thể nàng nấp ở đâu đó, chờ cơ hội hãm hại chúng ta.

Trương Tam nín lặng một lúc, rồi hỏi:

- Hay là Kim cô nương?

Hồ Thiết Hoa đáp ngay:

- Cũng không thể, bởi võ công của nàng đâu có cao đến mức độ đó?

Trương Tam thở dài:

- Nàng đi đâu? Không ai thấy nàng cả.

Đột nhiên Hồ Thiết Hoa nhảy dựng lên:

- Ta phải đi tìm nàng.

Trương Tam trở mắt:

- Người đi tìm nàng?

Hồ Thiết Hoa cao giọng:

- Người tưởng ta vì nàng thật sự đấy à? Nên nhớ, lão Xú Trùng còn ở trong đó một mình, ngoài Nguyên Tuy Vân ra, hắn còn phải đối phó với Hoa Chân Chân, với vô số quý, đủ loại, ta đâu có thể an lòng ngồi nhàn tại đây?

Hồ Thiết Hoa đi thật, đi ngay. Dù biết đi mà không được trở lại, y cũng đi.

Cao Á Nam thở dài, thốt:

- Đối với mọi người, hắn hay sùng sộ, nhưng đối với Lưu Hương, hắn hết sức nhiệt tâm.

Trương Tam thở ra:

- Hắn học tánh cách của Lưu Hương đó. Lưu Hương biết hắn ngộ nạn ở đâu, là đến đó ngay. Hắn phải làm cái gì, để trả lại cho Lưu Hương chứ!

Hắn thở ra thêm mấy tiếng, rồi tiếp:

- Họ là một đôi bằng hữu bình sanh tại hạ chưa thấy bằng hữu nào tốt đẹp như họ

Cao Á Nam thở dài:

- Vậy mà gặp nhau là họ cãi vả với nhau suýt thành cuộc đổ máu.

Rồi nàng tiếp:

- Còn các hạ nữa, các hạ cũng tốt như họ, có kém chi đâu?

Trương Tam cười nhẹ:

- Không dám! Không dám!

Hắn nhìn nàng, tiếp:

- Chứ cô nương lại sao? Cô nương rất xứng đáng là bằng hữu của hai gã đó.

Trong ánh mắt của Cao Á Nam, ẩn ước niềm oán hận.

Nàng trầm giọng thốt:

- Tôi mà là lão bằng hữu...

Nàng vẫn bị bạc đãi như thường. Họ đây là Hồ Thiết Hoa mới đúng hơn. Bất quá, nàng ghép luôn Lưu Hương vào, để tránh nhằm chuyện riêng rẽ Hồ Thiết Hoa. Nàng sợ Trương Tam mỉa mai.

Trương Tam xoay câu chuyện về đề khác:

- Bật môi lửa, không là Hoa Chân Chân, không là Kim Linh Chi, thì là ai chứ?

Cao Á Nam lắc đầu:

- Tôi nghĩ không ra.

Trương Tam đổ mồ hôi trán tiếp:

- Từ lúc vào đây đến giờ, tại hạ không hề thấy một người nào lạ, có cảm tình với chúng ta.

Hắn lẩm nhẩm:

- Tại sao không ai thấy? Một nhân vật vô hình? Vô hình thì ra là ma, là quỷ rồi, chứ đâu phải là người?

Làm gì trên đời có ma quỷ? Dù cho có ma quỷ, nhưng tuyệt đối không thể có người vô hình. Cao Á Nam nhìn ra xa ngoài trùng dương, từ từ thốt:

- Nếu có quỷ hồn, thì... thì... chúng...

Nàng nín lặng, bởi nàng không dám tiếp dứt câu.

Quần hùng ra đến bờ biển, đứng chung một chỗ, lúc đó bỗng có hai người bước lại, một trong người bàn:

- Chúng ta trở vào đó xem sao.

Người kia đáp:

- Hương Soái vì chúng ta mà mạo hiểm, chúng ta không thể an nhiên hưởng thanh bình.

Cao Á Nam lắc đầu:

- Tôi nghĩ các vị ở lại đây là tốt hơn.

Một người hỏi:

- Tại sao?

Cao Á Nam trầm ngâm một chút, rồi hỏi lại:

- Các vị có vật dẫn hỏa nơi mình chăng?

Một người đáp:

- Không. Lúc lên bờ để vào đảo, chúng đã lục soát, lấy hết rồi.

Một lão nhân trong đám đông, đứng xa xa, thở dài, thốt:

- Đến cái đống dùng hút thuốc, chúng cũng lấy luôn, lão phu nhịn thêm đến bây giờ, khổ thật.

Tay lão vàng, răng lão vàng, chúng tỏ lão nghiện thuốc nặng.

Cao Á Nam nhìn lão, thở ra, hỏi:

- Lão trượng đã cao niên kỷ lắm rồi, sao không ngồi nhà hưởng nhàn lạc, lại đến đây làm chi cho chúng hại khổ? Có phải là Vương lão gia chăng?

Lão nhân biến sắc mặt, dặng háng mấy tiếng, hỏi lại:

- Sao cô nương nhận ra lão phu?

Cao Á Nam điềm nhiên:

- Ứng Trảo Môn từng nổi danh trong võ lâm qua hơn bảy mươi năm rồi, dù cho người ta không nhận diện lão trượng, song nhìn đôi tay của lão trượng người ta cũng đoán được người.

Lão nhân, chính là Vương Thiên Thọ, ngoại hiệu Cửu Hiện Vân Long, đệ nhất cao thủ trong Ứng Trảo Môn, hai mươi năm trước, nhượng vị chưởng môn cho người cháu là Vương Duy Kiệt, rồi từ đó ẩn tích giang hồ luôn.

Không ngờ bây giờ cũng có mặt trong đám người đến đây đấu giá.

Mọi người bất giác cùng quay đầu nhìn lão.

Vương Thiên Thọ thừ người một lúc, rồi thốt:

- Cô nương còn nhỏ tuổi, mà đã có nhãn lực rất tinh vi, thật đáng khen ngợi.

Chợt một đại hán có hàm râu rồng, mặt tía vệt đám đông bước tới, quắc đôi mắt sáng như gương, cất giọng trầm trầm:

- Thì ra, Vương lão gia là Châu tiên sanh. Thảo nào Biên Bức công tử chẳng đối đãi hơn ai hết.

Vương Thiên Thọ cau mày:

- Các hạ là ai? Lão phu không hề quen biết?

Đại hán râu rồng không đáp, chỉ thốt tiếp:

- Vương lão gia đến đây chắc là cũng vì mấy bình độc dược của Đường Môn tại đất Thục?

Vương Thiên Thọ biến sắc, cao giọng hỏi:

- Các hạ là ai?

Đại hán mặt tía râu rồng cười lạnh:

- Vương lão gia từ lâu rồi đã thoái xuất giang hồ, cho cả đến đệ nhất cao thủ vùng Quan Đông là Tử Diện Sát Thần Ngụy Tam gia mà cũng chẳng biết.

Vương Thiên Thọ ngẩng mặt lên cười ha hả:

- Thì ra là Ngụy Hành Long Ngụy tam gia. Từ lâu, lão phu rất ngưỡng mộ!

Lão chợt ngưng cười, ngưng nói, đôi mắt già lơ lơ bỗng sáng rực lên, đôi mắt nhìn thẳng Ngụy Hành Long. Đoạn lão lạnh lùng tiếp:

- Nghe nói Ngụy tam gia ngày nay phát đạt lắm, có mấy thị trường buôn ngựa, có cơ thiếp đây nhà, ai ai cũng ganh với vận số đỏ của Ngụy tam gia. Nhưng, tại sao không ở lại chốn địa đàng mà hưởng lạc thú, còn đến đây làm gì để suýt chết oan?

Ngụy Hành Long biến sắc, đáp:

- Việc tư của tại hạ, người ngoài...

Vương Thiên Thọ chặn lời:

- Việc tư? Có phải là vì bí quyết của kiếm pháp Hồi Phong Vũ Liễu gồm bốn mươi chín thức của Cổ Chân Nhân chăng?

Quần hùng cùng Ạ lên một tiếng, đổ dồn ánh mắt về Ngụy Hành Long. Họ nhìn nơi khoé mắt tả của y, nơi đó có vết sẹo đao chạy dài đến mép tai.

Nếu Vương Thiên Thọ không nhắc lại, Cao Á Nam không chỉ danh, thì chẳng ai nhận ra người, bây giờ quần hùng đã biết người, lại còn nhận ra được vết sẹo. Lai lịch của vết sẹo, phần khách giang hồ đều biết.

Năm xưa, Cố Chân Nhân tại Ba Sơn là tay kiếm thuật tinh kỳ, kiếm pháp Hồi Phong Vũ Liễu của Chân Nhân cầm như vô địch trong thời gian đó.

Chân Nhân trước sau chỉ thu nhận có mỗi một người đệ tử, hàng tục gia, họ Liễu, tên Ngâm Tùng, kiếm thuật không bằng sư phụ, nhưng phẩm cách rất cao, từng được người đương thời kính mộ.

Liễu Ngâm Tùng bình sanh không hề gây thù kết oán với ai. Chỉ có một lần, nhân ra vùng Quan Ngoại hái thuốc, dọc đường gặp chuyện bất bình, đánh trọng thương một tay đại đao vừa cướp tiền mà cũng vừa cướp sắc luôn.

Tên đại đao đó, chính là Ngụy Hành Long. Và vết kiếm đó, do Liễu Ngâm Tùng lưu lại. Cứ theo lời truyền thuyết, thì Ngụy Hành Long từng phát thệ trước mặt Liễu Ngâm Tùng là sẽ cải sửa hành vi, bỏ xấu về tốt. Do đó, Liễu Ngâm Tùng mới tha chết cho. Ngụy Hành Long bỏ nghề trộm cướp, xoay qua nghề buôn ngựa.

Nhưng y có thật sự cải tà quy chánh chẳng? Nếu y cải sửa thì còn đến đây làm gì?

Vương Thiên Thọ nói ra, mọi người nghe rồi, đều vỡ lẽ. Chung quy y không hề cải sửa hành vi. Y muốn báo thù, nên tìm mua bí quyết Hồi Phong Vũ Liễu kiếm pháp để đối phó với Liễu Ngâm Tùng.

Người trong võ lâm, ai ai cũng xem trọng việc báo thù, nhưng cuộc báo thù của Ngụy Hành Long đê tiện quá, thành ra họ khinh miệt y.

Ngụy Hành Long đâm lỳ, hỏi:

- Dù tại hạ có vì Hồi Phong Vũ Liễu kiếm pháp mà đến thì có sao chẳng? Còn các hạ thì sao?

Mặt lão biến sắc trắng nhợt.

Ngụy Hành Long đáp:

- Học lén võ công của người, lại tìm người mà báo thù, tuy không tốt đẹp cho lắm, song nghĩ ra cũng còn khá hơn sự mưu toan âm thầm hại người, rồi vu oan giá họa cho họ Đường.

Vương Thiên Thọ nổi giận:

- Ai dám chỉ người?

Ngụy Hành Long bất chấp lão, hướng qua quần hùng thốt:

- Các vị biết vị đệ nhất anh hùng, đại hảo hán trong thiên hạ.

Văn vô đệ nhất, võ vô đệ nhị. Thiên hạ đệ nhất vị đại anh hùng, còn ai không thích mình được tôn như vậy? Nhưng, được cái tiếng đó rồi, chưa chắc là có phúc, mà họa thì cam như hiển nhiên vậy. Bởi, danh vọng của một người khiến cho lòng tạt đổ phát sanh ở ngàn người. Bởi, luôn luôn có người bất phục, tìm trăm phương ngàn cách, hạ kẻ danh vọng. Hạ được một tay đệ nhất anh hùng, là trở thành thượng đẳng đại anh hùng ngay. Cho nên người ta muốn được tôn xưng là thiên hạ đệ nhất vị đại anh hùng. Nhưng, người ta cũng sợ luôn được tôn kính như vậy.

Ngụy Hành Long hỏi, không ai đoán được.

Có mấy người nhìn Cao Á Nam và Trương Tam, rồi thốt:

- Hương Soái chăng?

Ngụy Hành Long đáp:

- Hương Soái cứu người trong tai nạn cấp bách, cướp của kẻ giàu, phân phát cho hạng nghèo, võ công cao, có linh mẫn, đáng được xem là đệ nhất đại anh hùng, đại hào kiệt. Chỉ... bất quá...

Y thở dài, rồi tiếp:

- Thiên hạ đệ nhất, bốn tiếng đó vị tất Hương Soái tiếp nhận nổi.

Có mấy người cãi:

- Không Hương Soái thì ai?

Mấy người khác tiếp nối:

- Hương Soái quét sạch đại sa mạc, đánh bại Thạch Quan Âm, vào Thần Thủy Cung dò thám, giao chiến với Thủy Mẫu Âm Cơ, anh hùng như vậy, hào kiệt như vậy, mà chưa xứng danh thiên hạ đệ nhất, thì còn ai nữa? Trừ Hương Soái ra, có ai tạo nổi thành tích động địa kinh thiên chăng?

Mấy người nữa thốt:

- Đừng nói những việc xa xôi, chỉ nhìn vào việc hôm nay tại đảo Biên Bức này thôi, cũng đủ rồi. Trên đời này, có ai sánh bằng Hương Soái chăng?

Ngụy Hành Long thở dài:

- Tại hạ muốn nói...

Vương Thiên Thọ chột cất cao giọng:

- Lời nói của kẻ tiểu nhân, các vị lưu ý làm gì?

Lão từ từ bước về Ngụy Hành Long. Hai bàn tay gầy kéo gân xanh chần chịt. Lão vươn mười ngón tay, như mười móc câu, lão vốn nhỏ người, hiện tại nhu dài thêm một thước. Xương lão kêu lên rắc rắc, liên tục. Ai cũng biết lão có nội lực cao, không kém Ứng Trảo Vương ngày trước, nhưng cao đến độ nào thì bây giờ quần hùng mới thấy tận mắt. Ai ai cũng kinh hãi, lo sợ Ngụy Hành Long.

Quần hùng cũng lấy làm lạ, chẳng hiểu tại sao Vương Thiên Thọ ngăn trở Ngụy Hành Long tiết lộ danh tánh vị thiên hạ đệ nhất đại anh hùng. Hắn cũng có duyên cớ chi đây. Chính họ cũng hiếu kỳ, muốn biết vị đó là ai. Cho nên, họ muốn ngăn chặn Vương Thiên Thọ, song lại ngán Ứng Trảo Công của lão.

Trong số người đột nhiên có hai người bước ra, một tả một hữu áng ngữ trước mặt lão.

Người bên tả thốt:

- Dù cho y có nói bậy, nói bạ, cứ để cho y nói, có sao đâu?

Người bên hữu tiếp nói:

- Phải đó.

Hai người đó mặt tròn, lùn, mập, đồng cười, xem không có gì là cao cường cả, thế mà Vương Thiên Thọ ngán.

Hai tay đang dồn nội lực, hai tay buông thõng xuống ngay, nội lực tản mát ngay, dặng hắng mấy tiếng thốt:

- Hiền huynh đệ muốn nghe cũng được.

Cả hai cùng cười vang. Họ ngạo nghễ quá, Ngụy Hành Long hết sức phẫn nộ, nhưng không dám nói gì.

Cao Á Nam cười nhẹ, thốt:

- Hóa Chân Hóa Thực, Đồng Tẩu Vô Khí, bội phục, bội phục.

Bây giờ quần hùng mới biết hai người đó là hai anh em ruột, người bên tả là anh, tên là Tiên Bất Tham, ngoại hiệu là Hoá Chân Hoá Thực, còn người bên hữu là Tiên Bất Yếu, ngoại hiệu là Đồng Tẩu Vô Khi.

Trên giang hồ, nghe nói đến tên của họ, ai ai cũng giật mình.

Bởi, họ hành nghề mua bán. Nhưng họ mua bán đầu người. Đầu của ác nhân?

Ngụy Hành Long thốt:

- Người mà tại hạ sắp đề cập đến, chắc các vị có biết.

Y thốt, nhưng mắt lại nhìn xuống tay y.

Tiền Bất Tham cười hì hì:

- Người mà anh em tại hạ có biết, toàn là thứ anh hùng rơm.

Ngụy Hành Long vờ không nghe, tiếp luôn:

- Hai mươi năm về trước, sở dĩ Vương Thiên Thọ nhượng vị chưởng môn, là vì đại anh hùng đó phát hiện lão ta có làm xấu xa, nên buộc lão như vậy.

Tiền Bất Tham thốt:

- Đoạn cổ sự có ý tứ lắm. Người bách được Vương lão gia làm theo ý muốn, thiết tưởng trên đời chẳng có bao nhiêu.

Ngụy Hành Long tiếp:

- Vị đại anh hùng đó từ lâu lắm rồi, không xuất hiện trên giang hồ. Mãi đến gần đây, vì tình lâu quá phải sanh động, nên muốn bôn tẩu đó đây.

Tiền Bất Yếu hỏi:

- Cho nên, Vương lão gia định tìm người đó báo thù à?

Ngụy Hành Long tiếp:

- Luận về võ công, mười Vương Thiên Thọ cũng không thắng nổi vị đại anh hùng đó. Khi nào Vương Thiên Thọ dám đi tìm? Chỉ vì Vương Thiên Thọ biết người đó mỗi năm sẽ đến gặp lão ta. Cho nên, Vương Thiên Thọ mới tới trước, mời Đường tiên sinh và mấy vị cao nhân đến Ứng Vương Bảo, uống rượu!

Y cảm hận, tiếp:

- Lão đến đây mua độc dược của Đường Môn, bỏ vào rượu, cho vị đại anh hùng đó uống vào, rồi vu oan cho Đường tiên sinh hạ thủ đoạn.

Vương Thiên Thọ đột nhiên bật cười lớn:

- Tiểu tử đó nói nghe hay quá. Các vị còn muốn nghe thêm chẳng? Các vị thử nghĩ, dù lão phu quả có ý đó, thì làm sao hẳn biết được?

Ngụy Hành Long thốt:

- Chỉ vì tại hạ có gặp vị đại anh hùng đó, nên mới biết là y có ý đến tìm Vương Thiên Thọ, và biết luôn Vương Thiên Thọ có mời mấy vị nữa, cũng uống rượu, trong số đó có Đường tiên sinh. Tại hạ cũng biết luôn, lão ta đấu giá mua mấy thứ độc dược của họ Đường.

Rồi y kết luận:

- Ba sự kiện đó hợp lại, nếu tại hạ không thấu đáo thâm ý của Vương Thiên Thọ, thì chẳng hóa ra hơn mười năm bôn tẩu giang hồ, cầm như một tên gốc lốt đậm dãi, không mấy mai kinh nghiệm sao?

Tiền Bất Tham cười lớn:

- Các hạ nói mãi, mà không cho biết vị đại anh hùng đó là ai.

Ngụy Hành Long gần từng tiếng:

- Cái người tại hạ nói đây là Thiết Trung Kỳ, thiên hạ đệ nhất nghĩa hiệp, chương môn nhân Thiết Huyết Đại Kỳ Môn.

Thiết Trung Đường.

Cái tên đó được nêu lên rồi, mọi người như ngừng thở. Trong mấy trăm năm gần đây, nếu có người đáng được thiên hạ tặng cái danh đệ nhất, thì người đó phải là Thiết Trung Đường. Ai ai cũng sững sờ. Lâu lắm, Tiền Bất Tham cất tiếng hỏi:

- Các hạ biết Tiền đại hiệp?

Chỉ vì, khi nói đến tên Thiết Trung Đường Ngụy Hành Long có phần nào khách sáo. Cho nên Tiền Bất Tham mới hỏi.

Ngụy Hành Long sững sờ luôn. Qua một lúc, y áp ứng:

- Biết chứ! Biết chứ!

Rồi y khóc. Từng hạt lệ rơi, từ từ rơi. Dưới ánh dương quang lệ chiếu ngời, như kim cương đổ xuống. Lệ càng chiếu sáng, bởi mặt hấn làm nền.

Gương mặt tía càng làm nổi bật màu sắc kim cương.

Một đại đạo khóc. Ai ai cũng buồn cười, nhưng tất cả đều cho rằng y có liên hệ mật thiết với Thiết đại hiệp.

Đột nhiên Ngụy Hành Long hét lên:

- Tại hạ là cái quái gì? mà có quen biết Thiết đại hiệp. Chẳng qua...

Không có Thiết đại hiệp, thì không có Ngụy Hành Long này. Ngụy Hành Long thọ ân nơi Thiết đại hiệp?

Y nghiên răng tiếp luôn:

- Chắc các vị đều cho rằng, nhờ Liễu Ngâm Tùng nương tay, mà tại hạ còn sống đến ngày nay? Nhưng, không có Thiết đại hiệp, tại làm sao... làm sao...

Đột nhiên, y nhảy vọt tới, vung quyền đâm vào mũi Vương Thiên Thọ.

Anh em họ Tiền trao đổi nhau một ánh mắt, cả hai cùng lùi lại mấy bước.

Tiền Bất Tham cười hì hì thốt:

- Tại hạ hiểu rồi. Vì Thiết đại hiệp ngăn trở nên Liễu Ngâm Tùng mới nương tay, chứ không phải do chủ ý.

Tiền Bất Yếu tiếp:

- Cho nên Ngự Hành Long oán hận Liễu Ngâm Tùng và hàng nuôi dưỡng cái tâm báo phục.

Tiền Bất Tham thốt:

- Thiết đại hiệp bình sanh, lạnh mặt song nóng lòng, vô luận gặp kẻ nào bại hoại đến đâu, cũng giúp đỡ cơ hội cải sửa tâm tánh. Tác phong đó, Lưu Hương cũng có. Cả hai như nhau.

Tiền Bất Yếu tiếp:

- Nếu Thiết đại hiệp không có cái tâm bồ tát, thì họ Vương lẫn họ Ngự đâu còn sống đến ngày nay.

Tiền Bất Tham thốt:

- Rất tiếc có những kẻ thọ ân mong báo ân, có những kẻ thọ ân mà làm oán. Kẻ đó là heo chó chứ không phải con người.

Tiền Bất Yếu tiếp:

- Tiểu đệ cứ tưởng là Ngự Hành Long, không ngờ là Vương Thiên Thọ. Tiền Bất Tham thốt:

- Ngự lão tam, các hạ yên tâm xuất thủ. Nếu đôi tay móng chim ưng của lão làm rụng một sợi lông của các hạ, anh em tại hạ sẽ lấy đầu lão ta đền cho.

Lúc đó song phương đã trao đổi qua mấy mươi chiêu rồi. Võ công của Ứng Trảo Môn đất Hoài Tây quả nhiên có hạng lắm. Ngự Hành Long bị bức thoái mái, cơ hồ không hoàn thủ nổi.

Nhưng nghe Tiền Bất Tham thốt lên câu nói đó, Ngự Hành Long phấn khởi tinh thần, bất cố nhất thiết, tấn công ô ạt. Tuy nhiên, Vương Thiên Thọ nào phải tay vừa.

Lập tức, lão giở tuyệt kỹ, sử dụng ngay môn công Xuất Thu Song Sát, định chụp vào tâm mạch của Ngự Hành Long.

Tiền Bất Tham kêu lên:

- Vương lão gia định bắt tại hạ lấy đầu lão gia đền cho họ Ngự à.

Tiền Bất Yếu búng ngón tay, một viên đạn bay ra, Vương Thiên Thọ kinh hãi, rút tay về. Ngụy Hành Long đánh tới một quyền trúng ngực lão, lão bị bắn dội về phía sau, xa hơn ba thước. Tiền Bất Yếu tiến lên.

Vương Thiên Thọ nhún chân, tung người cao hơn một trượng, đồng thời quát:

- Long Đài Đầu.

Tiếng quát của lão vừa dứt, bao nhiêu người cục trường cùng lướt tới.

Họ đánh nhau, gây thành cuộc hỗn chiến không mặt trận, họ đánh tứ tung, bất chấp đối phương là ai, cứ gặp người là đánh. Họ từ bốn phương đến đây, không ai quen biết ai, bỗng dưng mà đánh nhau như vậy, thật là lạ.

Trương Tam nhìn cuộc chiến, sững sờ.

Cao Á Nam cắn môi, dậm chân, rồi thốt:

- Tại tôi. Tôi tiết lộ lai lịch của Vương Thiên Thọ và Ngụy Hành Long, anh em họ Tiền! Thành ra có cuộc hỗn chiến.

Trương Tam cau mày đáp:

- Nhưng tại sao? Họ đâu có quen biết, thù hận gì mà phải đánh nhau hỗn loạn thế? Tại hạ không thấy ai vì ai, bênh ai mà đánh? Họ đánh như bọ điên.

Cao Á Nam trầm ngâm một chút:

- Có thể giữa họ, có liên quan sao đó. Và Nguyên Tùy Vân lợi dụng sự liên quan ấy, ly gián họ, khích bác họ, tiết lộ lai lịch người này cho người kia biết. Cho nên họ không dung thứ nhau được. Tất cả đều do Nguyên Tùy Vân an bày.

Trương Tam hỏi:

- Vương Thiên Thọ thốt ba tiếng, cô nương có nghe chứ?

Cao Á Nam gật đầu:

- Ba tiếng Long Đài Đầu.

Trương Tam trầm giọng:

- Ba tiếng đó có nghĩa gì?

Cao Á Nam suy nghĩ một lúc, đáp:

- Tháng hai, ngày mùng hai, người ta gọi là ngày Long Đài Đầu. Có lẽ đó là một ngày ước hội?

Trương Tam cau mày:

- Ước hội? Hội gì?

Cao Á Nam lắc đầu:

- Nào ai biết? Quân hùng nghe ba tiếng đó, liền hỗn chiến. Cái cũng lạ.

Trương Tam hỏi:

- Cô nương thử đoán xem.

Cao Á Nam đáp:

- Có lẽ... họ ước hội với nhau, vào ngày đó sẽ làm một việc tối bí mật. Và tất cả đều có liên quan đến một việc bí mật đó.

*** Vietkiem.com ***